

Potopa

Jan Werich

Byli kdysi dnové,
kdy i praotec Noe se bál.
Už se sem nic nevejde,
tohleto přece nejde dál.
Jestli tadle potopa nepřestane,
ani medák na živu nezůstane.
Jak vyhlížel holuby,
Plnovous mu z paluby vlál.

Táhne mu myslí,
že se mu zkřížili sysli,
že jsou to prachšpatný časy,
že se mu asi smíchaj rasy.
Minulý čtvrtek
navštívil žirafu krtek
a toho velkého hada
má velice slepice ráda.

Rozčileně chodí
po palubě lodi,
nepřestává světu lát,
až racek chechtavý
klovne ho do hlavy,
pustě se mu začne smát:

Hej, starý pane,
každá potopa přestane,
ono to tak nezůstane
a pak se teprv budeme smát.

Dnes už není Noe,
však nebezpeční dnové jdou dál.
Víc než vody z nebe
dnes člověk aby sebe se bál.
Ve dne v noci od soboty do soboty
lidstvo děsí žhavý běsy z jádra hmoty.
Země koule nebude,
jestli to takhle bude dál.

A člověk dumá
jakou ta puma cenu má.
Proč to, co by mohlo sloužit,
musí lidi strachem soužit.
Koho to baví,
pečovat o svoje zdraví,
aby až bude líp na tom
ho dřív než šlak trefil atom.

Abychom se přeci
takovýchle věcí nemuseli tolik bát,
dřív než bude veta
po všech krásách světa
můžeme si zazpívat.

Zahodíme pumy
ukažme co kdo z nás umí.
Peněz ušetříme sumy.

Bude nám hej, budem se smát.